Листки падуть; падуть зів'ялі, зжовклі
І з шелестом кладуться під ногами.
Якісь пісні, давно-давно замовклі,
Мов привиди, снуються над полями.
Якісь квітки, бліді і недоцвілі,
З-між бур'янів обличчя вихиляють,
Чиїсь слова, забуті, але милі,
Над головою раз у раз літають.
Хто їх казав? Коли і де?.. Весною
Шептали їх уста, нев'ялі рожі.
Невже ж оці слова підуть за мною
По життєвім тернистім роздорожжі?
Невже ж вони літатимуть світами,
Слідів своїх пильнуючи безпечно?..
Нехай летять, най срібними нитками,
Як павутиння, в'ються безконечно.